

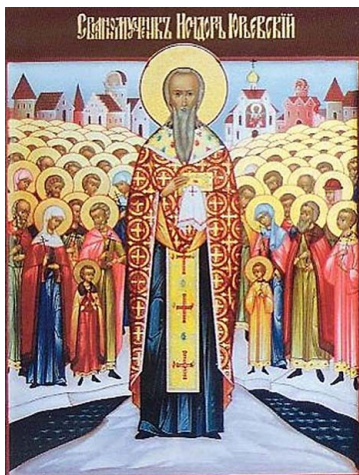

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τοῦ Βορρά

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Ἰσίδωρος τοῦ Γιούργεφ καὶ οἱ ἑβδομήκοντα δύο Συναθλητὲς Αὐτοῦ

† 8η Ἰανουαρίου 1472

Ἡ πόλις Γιούργιεφ (Υρίεν, σημ. Ταρτοῦ στὴν Ἑσθονία), ΒΔ τοῦ Πσκώβ, κατελήφθη ἀπὸ τοὺς «Ἀδελφοὺς τοῦ Ξίφους» τῆς Λιβονίας (Fratres militiae Christi Livoniae)*, Τεύτονες Ἱππότες, στὶς ἀρχὲς τοῦ ΙΓ' αἰ. καὶ οἱ κάτοικοί της ὑποχρεώθηκαν διὰ τῆς βίας νὰ ἀσπασθοῦν τὸν ρωμαιοκαθολικισμό, δηλαδὴ νὰ ὑπαχθοῦν στὴν παπικὴ ἐξουσία.

Τὸ ἔτος 1463 ὑπεγράφη Συνθήκη μεταξὺ τοῦ Μεγάλου Πρίγκιπος Μόσχας Ἰβάν Γ' (1462-1505) καὶ τῶν Τευτόνων Ἱπποτῶν τῆς Λιβονίας, διὰ τῆς ὁποίας οἱ τελευταῖοι ὑποχρεοῦντο νὰ παρέχουν κάθε προστασία στοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς περιοχῆς.

Ὅμως οἱ Τεύτονες Ἱππότες δὲν ἐτήρησαν τὸν λόγο τους καὶ ἄρχισε πάλιν ὁ διωγμὸς.

Τὸ ἔτος 1472 δὲν ἀπέμεινε πλέον στὴν Λιβονία παρὰ μία μικρὰ Κοινότητα Ὁρθοδόξων, ἡ ὁποία ἀριθμοῦσε ἑβδομήντα δύο πιστοὺς καὶ εἶχε ὡς ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρεσβύτερο Ἰσίδωρο.

Κατὰ τὴν διάρκειά τῆς Λιτανείας τῶν Ἁγίων Θεοφανίων, τὴν

ώρα κατὰ τὴν ὁποίαν κατευθύνοντο πρὸς τὸν ποταμὸ Ἀμόβζα (σημ. Ἐμάγιεγκι, Emajõgi), γιὰ τὴν τέλεσι τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν Ὑδάτων, οἱ Τεύτονες Ἱππότες τοὺς συνέλαβαν ὅλους καὶ τοὺς ἐφυλάκισαν στὸ Διοικητήριον.

Ἐπὶ δύο ἡμέρες ἐβασάνιζαν τὸν π. Ἰσιδωρο καὶ τοὺς λοιποὺς εὐσεβεῖς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἐξαναγκάσουν νὰ ἀσπασθοῦν τὸν ρωμαιοκαθολικισμό.

Οἱ προσπάθειές τους δὲν ἔφεραν ἀποτελέσματα καὶ οἱ Ἱππότες ἀνοιξαν μίαν ὀπὴ στὸν πάγο καὶ τοὺς ἐπνιξαν ὅλους στὸν ποταμὸ τὴν 8ην Ἰανουαρίου.

Τὴν ἀνοιξί, τὰ τίμια Σκηνώματά τους εὐρέθησαν ἄφθαρτα σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πόλι. Τὸ Σκηνώμα τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Ἰσιδώρου ἦταν ἐνδεδυμένο μὲ τὰ ἄθικτα ἄμφιά του.

Οἱ ἐναπομείναντες πιστοὶ ἐνεταφίασαν εὐλαβῶς τὰ ἅγια αὐτῶν Λείψανα πλησίον τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Ὁ ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Ἰσιδώρου στὴν Ἁγία Πετρούπολι.

Ἄν καὶ ἐτιμήθησαν ὡς Ἅγιοι ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν ἀμέσως μετὰ τὸ Μαρτυρίον αὐτῶν, ἡ ἐπίσημη κατατάξις τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Ἰσιδώρου καὶ τῶν ἑβδομήκοντα δύο Συναθλητῶν Αὐτοῦ στὸ Ἐκκλησιαστικὸ Ἑορτολόγιον ἐπραγματοποιήθη μετὰ τέσσερις αἰῶνες, τὸ ἔτος 1891.

Τὸν θεμέλιο λίθον τοῦ πρώτου Ναοῦ, ἀφιερωμένου στὸν Ἅγιο, στὴν Ἁγία Πετρούπολι, ἔθεσε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κρονστάνδης († Μνήμη: 20ῆ Δεκεμβρίου). Τὰ Ἐγκαίνια ἔγιναν τὸ ἔτος 1903.

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!*

(*) Το Τάγμα τῶν «Ἀδελφῶν τοῦ Ξίφους» τῆς Λιβονίας (Λατινικά: Fratres militiae Christi Livoniae, Γερμανικά: Schwertbrüderorden), ἰδρύθηκε τὸ 1202 ἀπὸ τὸν παπικὸ ἐπίσκοπο Ἄλμπρεχτ Α' τῆς Ρίγας, μὲ σκοπὸ νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἐπισκοπὴ τῆς Λιβονίας στὸν ἐκχριστιανισμὸ τῶν ἐθνικῶν (εἰδολωλατρῶν) Λιβονίων, Λατγαλίων καὶ Σελονίων, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν ἀνατολικά τοῦ κόλπου τῆς Ρίγας. Τὸ Τάγμα αὐτὸ ἀποτελεῖτο ἀπὸ Γερμανοὺς «ἱερεῖς-πολεμιστές», καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος Γ' ἐνέκρινε τὴν ἰδρυσί του τὸ 1204.

Τὸ 1236 ἠττήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἐθνικοὺς Σαμογέτες καὶ Σεμιγάλλιους στὴν Μάχη τοῦ Σιαουλαί, καὶ οἱ ἐναπομείναντες «Ἀδελφοὶ τοῦ Ξίφους» ἀφωμοιώθησαν ἀπὸ τὸ Τάγμα τῶν Τευτόνων Ἱπποτῶν**, καὶ ἔμειναν στὴν ἱστορία ὡς παρακλάδι αὐτῶν μὲ τὸ ὄνομα «Λιβονικὸ Τάγμα».

Οἱ «Ἀδελφοὶ τοῦ Ξίφους» εἶχαν ὡς βάσι τους τὸ Φελλίν (Βιλιάντι, τῆς σημερινῆς Ἑσθονίας), ὅπου τὰ τεῖχη τοῦ φρουρίου τους διασώζονται ἕως σήμερον.

Ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ παρὸν Μαρτύριο τῶν Ἁγίων Ὁρθοδόξων Ὁμολογητῶν, τὸ μέσον «ἐκχριστιανισμοῦ» τοῦ Τάγματος ἦταν... τὸ ξίφος, καὶ τὸ ἀντικείμενο τῆς «ἱεραποστολῆς» του ὄχι μόνον οἱ εἰδωλολάτρες, ἀλλὰ καὶ πᾶς τις μὴ ὑποτασσόμενος στὴν παπικὴ ἐξουσία.

(**) «Τευτονικὸ Τάγμα» Ἱπποτικὸ Μοναχικὸ Τάγμα (1190, Ὁσπιτάλιοι / Hospitaliers· περιέθλιπταν ταξιδιώτες, Προσκυνητές, ἀσθενεῖς), τὸ ὁποῖο ἀργότερα μετετράπη σὲ στρατιωτικὸ (1198). Ἰδρύθηκε στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ εἶχε στρατολογήσει μέλη τῆς γερμανικῆς ἀριστοκρατίας. Τὸ 1237 ἀπερρόφησε τοὺς «Ἱππότες τοῦ Ξίφους» καὶ διέδωσε τὴν γερμανικὴ κουλτούρα στὴν Πρωσσία (1230-1280), ὅπου ἴδρυσε ἓνα ἐκτεταμένο Κράτος. Συνετρίβη ἀπὸ τοὺς Πολωνοὺς καὶ Λιθουανοὺς (Τάνεμπεργκ, 1410). Μετὰ τὸ 1466 (Συνθήκη Τόρου), τὸ «Τάγμα» διετήρησε μόνον τὴν Α. Πρωσσία καὶ αὐτὴν ὑπὸ πολωνικῆ ἐπικυριαρχία. Ἐκκοσμικεύθηκε καὶ ἔγινε κληρονομικὸ Δουκάτο τὸ 1525 ἀπὸ τὸν Μέγα Μάγιστρο τοῦ «Τάγματος» Ἀλβέρτο τοῦ Βραδενβούργου (1490-1568).

